

“És bo que Educació i Universitats s'unifiquin en un mateix departament”

Com viu el fet d'entrar en un Govern amb una data de caducitat prematura i per assumir una Conselleria que en fusiona dues d'antigues, Educació i Universitats?

—La paraula que ho aguanta tot és responsabilitat. Després de molts anys de compromís democràtic, un sent una responsabilitat especial per les coses públiques. Quan em va trucar el president i m'ho plantejà, no hi havia opció parcial, era sí o no. Sense terme mig. I el meu compromís polític em va empènyer a fer el pas endavant. El no, a més, el veia com un acte de covardia política.

—Amb què s'ha trobat en els departaments d'Educació i d'Universitats, gestionats fins a la seva entrada pels exsocs de govern del PSC?

—En termes globals, he trobat una tasca positiva especialment ben feta en Educació. El més positiu de tot, a més de l'orientació política, fidel als Acords del Tinell, és que, en el cas d'Educació, hi ha un acord importantíssim, el Pacte Nacional per l'Educació, en el qual casualment també havia participat.

Per altra banda, m'he trobat amb una administració que treballa professionalment i independentment dels canvis polítics que hi hagi. Els consellers o conselleres que entrem comptem amb una maquinària administrativa que funciona sense que els canvis polítics de les altures gairebé repercuteixin en les tasques diàries. Per tant, puc dir que el curs començarà amb plena normalitat.

—La unificació de les dues conselleries, Educació i Universitats, és una solució d'emergència?

—No, no. Penso que és bo que Educació i Universitats s'unifiquin en un mateix departament. La majoria de països europeus i la gran majoria de comunitats autònomes de l'estat ho tenen unificat. Països com França funcionen així, i

Sobre Joan Manuel del Pozo i Álvarez (La Roda de Andalucía, Sevilla, 1948), després que el president Maragall fes fora ERC del Govern, ha recaigut la responsabilitat de dur dues de les conselleries en mans republicanes, Ensenyament i Universitats, unificades ara en un sol departament.

a més no tenen distribució territorial competencial, per tant, significa que l'administració que regeix aquests dos àmbits educatius té una magnitud extraordinària.

També té uns avantatges específics: permet tractar amb molta més coherència el procés d'avançament d'un jove en els seus estudis. És bo que el procés no salti d'un departament a un altre. Per exemple, hi ha un moment molt important en la vida dels joves, que és quan acaben el batxillerat i fan el pas a la universitat, amb tot el problema de l'accés, amb les places a disposició, les proves d'accés, els tribunals, criteris de correcció, etc. Tot això —que ha funcionat correctament fins ara— pot funcionar enca-

ra millor si el departament que ho dirigeix és únic.

Però hi ha un altre aspecte més important que aquest: el paper clau dels mestres i els educadors. És la universitat qui els forma. Per tant, és lògic que hi hagi una unitat administrativa entre el lloc on es formen i on aniran a treballar.

—I quin és el paper de Recerca?

—En cap cas aquesta unificació ha de representar que es menystingui la recerca. Per definició, el món universitari té una necessitat substancial de viure de la recerca. Només hi ha bona docència universitària si hi ha bona recerca. Per tant, en la definició d'universitat hi ha implícita una política de recerca, de l'exigència del treball en recerca dels professors, del reconeixement d'aquest treball i d'una bona articulació de la recerca amb el món econòmic i cultural, el que en diem transferència. La universitat té tres potes en les quals s'ha de sostenir: la docència, la recerca bàsica i la transferència.

—De les potes que diu, la capacitat de convertir la recerca universitària en recursos per a la societat, la transferència, és la que més ha fallat?

—Més que fallar, ha faltat. Estem a les beceroles del procés. Som un país poc acostumat a fer parlar els departaments universitaris amb les empreses, o viceversa. Encara tenim molt de camp per córrer en aquest àmbit i les possibilitats són amplíssimes. De fet, en el pacte per a la competitivitat, signat ara fa un any aproximadament, ja es parla de potenciar els espais de trobada entre universitat i empresa.

—Un altre repte del sistema universitari és el de l'adaptació de l'Espai Europeu d'Educació Superior, el Pla de Bolonya. Anem tard?

—No... I en comparació amb altres països, anem bé. El que passa és que segurament hi arribarem en el moment que s'hi ha d'arribar, al 2010. Però a hores d'ara ja hi ha molt d'espai recorregut per adaptar progressivament els nous programes universitaris al nou sistema de crèdits europeus. Per tant, la meua impressió és que anem bé, potser no arribarem abans d'hora, però arribarem quan toca.

—Un altre tema pendent és la política de beques. Una sentència del Tribunal Constitucional, ja de l'època de l'anterior Govern espanyol del PP,

obliga l'estat a transferir-les. Però encara no s'ha fet...

—L'última informació, de fa pocs dies, diu que està a punt de sortir el decret que farà possible l'aplicació de la sentència. Amb el decret i l'entrada del nou Estatut es crea un nou marc de responsabilitat catalana per al sistema de beques. Per tant, la capacitat nostra d'actuar sobre les beques augmenta.

—I quedarà resolt en els termes que s'havien previst?

—Jo diria que sí, que quedarà resolt en els termes que la sentència preveia.

—Anem dels més grans als més petits. El Govern català plantejà en l'educació infantil primària, de zero a tres anys, la creació de places noves. A quina distància som de l'objectiu?

demanda de noves places escolars. Ha crescut molt el nombre de nens i nenes —una excel·lent notícia per a la societat, ja que no hi ha tan d'envelliment demogràfic—, tant per la pròpia demografia del país com per l'arribada de la nova immigració. Per tant, hem de garantir la nova demanda de places. Però no sempre es poden oferir aquestes places en una escola d'obra nova. Que es disminueixin és un objectiu prioritari, és clar. Així, el curs començarà amb 677 i l'acabarà amb 626. Tanmateix, abans els mòduls prefabricats arribaven als deu o dotze anys, i ara s'instal·len com una solució realment provisional, per a dos o tres anys, com a molt.

—La implementació del Pacte Nacional per l'Educació és una peça

una escola per als que no tenen més remei, i una altra que tothom vol. Crec que hem creat les condicions per evitar això. Qualitat i equitat són les dues paraules que més bé han de definir el servei públic d'educació.

La sisena hora encaixa en això. Fins ara, l'alumne de l'escola pública tenia mil hores menys de treball. Això equivalia, un cop acabada la primària, a un curs menys, si sumàvem les hores. Ara això ja no passarà. Potser caldrà plantejar si calen sis hores o no. Bé, parlem-ne, i si pedagògicament arribem a la conclusió que no, treiem-la tots.

—El triangle de la relació entre immigració, escola pública i escola concertada, es pot trencar realment. És a dir, la concertada pot deixar de ser impermeable als nens provinents de la immigració?

—Una part de la qüestió no té solució. Com ara el fet que en els anys inicials de l'arribada massiva d'immigració hi va haver mecanismes pels quals els nous alumnes van anar, de manera gairebé exclusiva, a l'escola pública. Aquests nens —feliçment— continuen estant allà on eren. Per tant, aquesta descompensació històrica costarà anys de corregir. El que sí que es pot fer, i que ja s'està fent, i que amb el Pacte Nacional per l'Educació millorarà, és que el sistema aculli aquests nens amb igualtat de condicions, en l'espai públic tradicional i en l'espai públic concertat.

—I amb les escoles públiques que, per motius demogràfics, han quedat gairebé desbordades pel fenomen de la immigració, què passarà?

—Sobre aquestes estem fomentant dos tipus d'accions simultànies. Elaborem, amb els ajuntaments, uns plans d'entorn, per harmonitzar l'escola i l'entorn del barri. La part social i educativa de l'ajuntament s'implica en el procés per facilitar informació a les famílies, participació i el compromís en les pràctiques educatives necessàries.

Una altre aspecte és el de les actuacions especials en les escoles on hi hagi un alt percentatge de nens de fora, amb l'objectiu d'evitar que la població de l'entorn que no és immigrant venci les reticències per anar a aquest centre. Tot això, però, sent conscients que no hi ha solucions màgiques.

Enric Rimbau

—Volem arribar a l'objectiu. Però necessitem la col·laboració dels ajuntaments, que ja s'està donant, i d'una manera molt eficaç. Gairebé som a les 24.000 places ja compromeses. Hem d'arribar a 30.000... Però tenim temps fins al curs 2008-09. Tenim doncs un marge de dos anys i mig per complir el compromís de les 30.000 places que es van derivar de la iniciativa legislativa popular.

—Un altre dels compromisos era el de reduir les aules prefabricades. Com es tanca aquesta legislatura?

—Més bé de com la vam començar. A banda d'errors de planificació dels anteriors governs de CiU, el que hi ha hagut és una acceleració extraordinària de la

clau de la política d'ensenyament. Un dels elements que ha aixecat certa polèmica entre el professorat és el de la sisena hora. Quin és l'objectiu?

—És un esforç important per a una administració, organitzatiu i econòmic. Però s'ha d'entendre com un element d'unitat del servei d'ensenyament públic català, un dels conceptes clau del Pacte Nacional per l'Educació. Significa que l'escola concertada i la pública es reconeixen servint públicament l'educació, en un pla d'igualtat. Això és absolutament bàsic per a la cohesió del sistema educatiu, però també de la societat. La societat catalana hauria pogut tenir un factor de divisió important si s'hagués fet més dual el sistema, amb